

The NAXOS logo is located in the top left corner, featuring the word "NAXOS" in white capital letters on a blue rectangular background. Above the text is a stylized white icon of a classical building facade with columns.

NAXOS

Nikos SKALKOTTAS

Dance of the Waves

36 Greek Dances, Series I

The Sea (excerpts)

Suite No. 1

Athens State Orchestra
Stefanos Tsialis

Nikos
SKALKOTTAS

(1904–1949)

Dance of the Waves

36 Greek Dances for orchestra, AK 11, Series I (1931–35)
[36 Ελληνικοί Χοροί για ορχήστρα, Σειρά I]

	25:28
1 No. 1. Tsamikos – ‘An Eagle’ [Τσάμικος – «Ένας αητός»]	2:21
2 No. 2. Cretikos [Κρητικός]	1:36
3 No. 3. Epirotikos [Ηπειρώτικος]	2:25
4 No. 4. Peloponnesiakos [Πελοποννησιακός]	4:09
5 No. 5. Cretikos – ‘I Enjoy No Other Dance’ [Κρητικός – «Άλλο χορό δεν χαίρομαι»]	1:46
6 No. 6. Klerphitikos [Κλέφτικος]	2:41
7 No. 7. Sifneikos [Σιφνέικος]	1:05
8 No. 8. Kalamatianos [Καλαματιανός]	1:36
9 No. 9. Dance of Zalongo [Ο χορός του Ζαλόγγου]	2:15
10 No. 10. Macedonikos [Μακεδονικός]	1:57
11 No. 11. ‘O Lads, Who Threw the Apple ...?’ [«Παιδιά και ποιος το πέταξε...»]	1:50
12 No. 12. Thessalikos [Θεσσαλικός]	1:32

The Sea, folk ballet. Three excerpts for chamber orchestra from AK 14 (1949)
[Η θάλασσα, λαϊκό μπαλέτο. Τρία αποσπάσματα για μικρή ορχήστρα]

	12:18
13 I. The Trawler [Η τράτα]: Moderato – Andante	3:51
14 II. ‘Nocturne’ (Calm) [«Νυκτερινό» (Γαλήνη)]: Andante moderato – Calmo espressivo	4:47
15 III. Dance of the Waves [Ο χορός των κυμάτων]: Allegro molto vivace	3:38

Suite No. 1 for large orchestra, AK 3a (1929/1935)
[Σουίτα αρ. 1 για μεγάλη ορχήστρα]

	35:10
16 I. Overture: Moderato	7:47
17 II. Tema con Variazioni: Allegretto – Allegro – Andante – Allegretto	3:24
18 III. March: Allegro giusto	3:34
19 IV. Romance: Adagio	7:26
20 V. Siciliano – Barcarole: Allegretto moderato	5:43
21 VI. Finale – Rondo: Presto	7:14

Nikos Skalkottas (1904–1949)

36 Greek Dances, Series I • The Sea (excerpts) • Suite No. 1

Few orchestras are fortunate enough to number composers of Nikos Skalkottas’ stature among their members. The Athens State Orchestra – where the composer worked as a violinist from its formation until his early death, and for several years before that, while it was still the Athens Conservatoire Orchestra – is proud of this historic collaboration, and happy to honour his memory by systematically performing and recording his works. The present release is the second in this series, and comprises three representative works of his multifaceted orchestral *oeuvre*.

Nikos Skalkottas’ *36 Greek Dances* are undoubtedly the most popular Greek work of art music. It is a collection made up of three dozen dances (*Series I, II and III*), which does not necessarily have to be performed as a whole. The first series, included in its entirety in the present release, was begun as early as the composer’s Berlin years, where he composed the *Peloponnesiakos* (*Series I, No. 4*), and was continued in Athens upon his return in 1933, when he wrote the first three dances (*Series I, Nos. 1 to 3*); two years later (1935), he completed the first dozen (*Series I, Nos. 5 to 12*). Due to the great popularity of this composition, especially the dances of the first series, Skalkottas prepared a multitude of manuscripts for each dance (up to ten for the *Cretikos*, *Series I, No. 2*, all with small differences between them); he also transcribed quite a few for a variety of instruments (for solo piano, for violin and piano, for string quartet, for string orchestra, for wind orchestra, etc.). However, there seems to be no substantial revision of the dances of the first series, unlike those of the second and third series, which he reworked during the last year of his life. It is no coincidence that the first four dances of *Series I* are one of only three works published in the composer’s lifetime (Institut français d’Athènes, Athens 1948).

The first four dances were premiered on 21 January 1934 at the ‘Olympia’ Theatre, by the Athens Conservatoire Symphony Orchestra under the baton of Dimitri Mitropoulos. Numerous performances followed,

both of those dances and most of the others. A concert programme of 12 January 1941, when the same orchestra under Philoctetes Economides played a selection of six dances, includes a note by Skalkottas himself:

‘My humble attempt at a musical elaboration [...] is meant above all to acquaint a wider public with my music so that they may easily comprehend the entire musical development upon a first hearing, and so that they may perceive all the grace and freshness of each Greek folk theme and each Greek rhythm.’

The basic concept of the work is far removed from the dominant trends of the Greek National School at the time: it does not seek to ‘exploit’ the traditional music material within the framework of an arty harmonisation and a European-like orchestration; it tries instead to create innovative forms of orchestral elaboration that may have been derived from thematic material or fragments borrowed from Greek folk music but have subsequently evolved into organic elements of a new musical composition, where the relation to the traditional material is blunted, reducing it to an aspect of secondary importance. The composer’s originality with regard to the vital issues of a personal harmonic idiom (within the framework of an extended tonality), of a delicately worked-out rhythmic and melodic structure, and an elaborate orchestration, serves, here, short yet self-contained musical forms based on the dialectic relationship between unity (continuity) and antithesis, ultimately aiming at a balance of form and content – elements which act cumulatively to produce a monumental work for Greek culture. The thematic material of the dances is drawn from (a) Skalkottas’ own experience of his native country’s music; (b) collections of Greek folk music published at the time; and (c) his own transcriptions of folk songs and instrumental tunes previously recorded on 78-rpm gramophone records

through his collaboration (1934–35) with Melpo Logotheti-Merlier, founder of the Musical Folklore Archive. The themes that are not direct loans from Greek tradition are folk-like inventions of the composer himself, after the model of similar thematic creations by Béla Bartók. The *Thessalikos* is a typical example of the latter category (*Series I, No. 12*).

Skalkottas' collaboration with Polyxeni Mathéy (1902–1999), eminent music and dance pedagogue in Greece, produced not only the piano work *The Land and the Sea of Greece* (1948, in six parts) but also two offshoots: the orchestrated version of the first four parts, forming a short dance suite entitled *Four Images* (1948–49), as well as the model for his long folk ballet *The Sea* (1949). In the 1948 piano version, we already have two separate parts: (a) *The Trawler*, and (b) *Dance of the Waves*. The composer was enthusiastic about the theme of the commission, and went on to produce a purely 'thalassic' ballet, an inspired work consisting of eleven parts, which has never been choreographed in its entirety – only in the form of a symphonic suite for large orchestra. A few months before his sudden death (September 1949), Skalkottas heard a performance of only three out of the eleven parts, adapted for small ensemble by himself. These three parts were premiered under the baton of composer and conductor Constantinos Kydoniatis (1908–1996), on 31 July 1949, at a Mathéy School music and dance performance during the Aegina Naval Festival organised by the Greek Touring Club (Elliniki Periagitiki Leschi). *The Trawler* and *Dance of the Waves* were choreographed by Yvonne de Chirico, while *Nocturne* was presented as an orchestral intermezzo.

His handwritten introductory note to *The Sea* (dated 29 June 1949) includes an epigrammatic comment about *The Trawler*: 'The sea calms down, nature is peaceful again – a trawler and the fishermen's singing transports him [the hero – a sailor] to a different reality', after the *Dance of the Waves*, which depicts a storm, with 'the sea raging and [the sailor] listening to the waves dance in the dark night'.

The legendary *Suite No. 1* for large orchestra (1929/1935) was among the approximately 70 manuscripts

that Skalkottas left behind in Berlin, around March 1933, thinking that his return to Athens would be temporary. In an effort to reconstruct the score of a mature work dating from his time in Arnold Schoenberg's class, he rewrote it from memory six years later! We cannot compare this reconstruction with the lost original score; in any case, though, given its density and complex texture, it is a veritable feat, no matter how good his memory might have been.

According to his short preface to the work,

'I wrote this *Suite* in Berlin, in 1929. It is in six movements: *Ouverture*, *Tema con Variazioni*, *Marsch*, *Romance*, *Siciliano – Barcarole* and *Rondo – Finale*. These movements are musically and thematically connected, as is each one of them separately. The form of the entire composition is symphonic. A twelve-tone harmony is dominant in each movement and is strictly associated with the development of the themes. In contrast to other works (especially those in seven-note harmony), harmonic transpositions are avoided here. I think that the frequent repetition of the same harmonic elements makes it easier for the listener to grasp the musical meaning of the work, harmonic as well as thematic. This *Suite* is my first composition for large orchestra in twelve-tone harmony; the score is transparent for the most part; its sound comes from a new world, a different sphere. Each romantic, lyrical, or dramatic element does not seek to give the listener anything but absolute music.'

The *Suite* was premiered many years after the composer's death, in the early 1970s in Birmingham, by the City of Birmingham Symphony Orchestra under the baton of Marius Constant.

Yannis Samprovalakis

English translation: Helena Grigorea

Νίκος Σκαλκώτας (1904–1949)

36 Ελληνικοί Χοροί, Σειρά Ι • Η θάλασσα (αποσπάσματα) • Σούιτα αρ. 1

Λίγες είναι οι ορχήστρες που έχουν την τύχη να συγκαταλέγονται στα μέλη τους συνθέτες του ύψους του Νίκου Σκαλκώτα. Η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών – στην οποία ο συνθέτης υπηρέτησε ως βιολονίστας από την ίδρυσή της μέχρι και τον απροσδόκητο θάνατό του, αλλά και αρκετά χρόνια από την προϊστορία της ως Ορχήστρας του Ωδείου Αθηνών – είναι υπερήφανη για αυτήν την ιστορική συγκυρία και το ελάχιστο που θα μπορούσε να κάνει για να τον τιμήσει είναι να παρουσιάσει και να δισκογραφεί συστηματικά τα έργα του. Η παρούσα δισκογραφική έκδοση είναι η δεύτερη στη σειρά αυτής της προσπάθειας και περιλαμβάνει τρία αντιπροσωπευτικά έργα της πολύπλευρης εργογραφίας του για ορχήστρα.

Οι **36 Ελληνικοί Χοροί** του Νίκου Σκαλκώτα θεωρούνται το πιο δημοφιλές έργο της έντεχνης μουσικής δημιουργίας στην Ελλάδα. Πρόκειται για μία συλλογή που απαρτίζεται από τρεις δωδεκάδες χορών (Σειρά Ι, ΙΙ και ΙΙΙ), χωρίς βέβαια να απαιτείται υποχρεωτικά η συνολική της παρουσίαση. Η σύνθεση της πρώτης σειράς, η οποία περιλαμβάνεται ολόκληρη στην παρούσα δισκογράφηση, απασχόλησε τον συνθέτη ήδη από τα χρόνια του Βερολίνου, οπότε συνέθεσε τον *Πελοποννησιακό* (Σειρά Ι, αρ. 4), και συνεχίστηκε στην Αθήνα το 1933, πρώτη χρονιά της επιστροφής του σε αυτήν, όταν έγραψε τους τρεις πρώτους χορούς (Σειρά Ι, αρ. 1–3), ενώ δύο χρόνια αργότερα (1935) συμπλήρωσε την πρώτη δωδεκάδα (Σειρά Ι, αρ. 5–12). Λόγω της μεγάλης διάδοσης του έργου, και ιδίως των χορών της πρώτης σειράς, ο Σκαλκώτας επιμελήθηκε πολυάριθμα χειρόγραφα για κάθε χορό (μέχρι και δέκα για τον *Κρητικό*, Σειρά Ι, αρ. 2, όλα με μικροδιαφορές μεταξύ τους), και επίσης μετέγραψε αρκετούς από αυτούς σε διάφορες εκδόξεις (για σόλο πιάνο, για βιολί και πιάνο, για κουαρτέτο εγχόρδων, για ορχήστρα εγχόρδων, για ορχήστρα πνευστών κ.ά.). Παρ' όλα αυτά, δεν σώζεται κάποια

σημαντική αναθεώρηση για τους χορούς της πρώτης σειράς, σε αντίθεση με αυτούς της δεύτερης και της τρίτης που τους επανεπεξεργάστηκε κατά την τελευταία χρονιά της ζωής του. Δεν είναι τυχαίο ότι οι τέσσερις πρώτοι χοροί της πρώτης σειράς είναι ένα από τα τρία μόλις έργα που εκδόθηκαν κατά τη διάρκεια της ζωής του συνθέτη (Έκδοση του Γαλλικού Ινστιτούτου Αθηνών, Αθήνα 1948).

Η πρώτη εκτέλεση των τεσσάρων πρώτων χορών έγινε στις 21.1.1934, στο Θέατρο «Ολύμπια», από τη Συμφωνική Ορχήστρα του Ωδείου Αθηνών, υπό τη διεύθυνση του Δημήτρη Μητρόπουλου. Έκτοτε ακολούθησαν πολυάριθμες εκτελέσεις τόσο αυτών όσο και αρκετών από τους υπόλοιπους. Στο πρόγραμμα της συναυλίας της 12.1.1941, όπου ο αρχιμουσικός Φιλοκτίτης Οικονομίδης διηύθυνε την ίδια ορχήστρα σε μία επιλογή έξι χορών, ο Σκαλκώτας αναφέρει:

«Η ταπεινή προσπάθεια τής μουσικής επεξεργασίας μου [...] τείνει πρό παντός εις τὸ νὰ πλησιάσῃ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ μεγάλου κοινού εἰς τὴν μουσικὴν μου καὶ μὲ ξεκούραστο τρόπο νὰ ἐννοήσῃ, στὸ πρῶτο ἀκουσμα, ὅλη τὴ μουσικὴ ἀνάπτει καὶ νὰ μπορεῖ νὰ διακρίνῃ ὅλη τὴ χάρι καὶ τὴ δροσιὰ κάθε ἑλληνικοῦ λαϊκοῦ θέματος καὶ κάθε ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ.»

Η βασική ιδέα του έργου απέχει από την τότε κυρίαρχη τάση των συνθετών της Εθνικής Σχολής: σκοπός της δεν είναι η «εκμετάλλευση» του παραδοσιακού μουσικού υλικού στο πλαίσιο μιας έντεχνης εναρμόνισης και ενορχήστρωσης ευρωπαϊκού τύπου, αλλά η δημιουργία καινοτόμων μορφών ορχηστρικής επεξεργασίας που μπορεί να έχουν ως αφητηρία θεματικό υλικό ή σπαράγματα δανεισμένα από την ελληνική δημοτική μουσική, όμως στη συνέχεια μετεξελίσσονται σε οργανικά στοιχεία μιας νέας μουσικής σύνθεσης, στην οποία

μάλιστα πολλές φορές η σχέση με το παραδοσιακό υλικό αμβλύνεται, καθιστώντας την δευτερεύουσα σημασία. Η πρωτοτυπία του συνθέτη στα καίρια ζητήματα της προσωπικής αρμονικής γλώσσας (στο πλαίσιο της διευρυμένης τονικότητας), της λεπτεπίλεπτα επεξεργασμένης ρυθμικομελωδικής δομής και της περίτεχνης ενορχήστρωσης, υπηρετεί εδώ σύντομες, μα αυτοτελείς, μουσικές φόρμες που έχουν ως βάση τη διαλεκτική σχέση μεταξύ ενότητας (συνέχειας) και αντίθεσης, με τελικό στόχο την ισορροπία μορφής και περιεχομένου, στοιχεία που, λειτουργώντας σφαιρικά, καθιστούν το συγκεκριμένο έργο μνημειώδες για τον ελληνικό πολιτισμό. Το θεματικό υλικό των χορών πηγάζει: α) από τη βιωματική επαφή του συνθέτη με τη μουσική της πατρίδας του, β) από δημοσιευμένες συλλογές καταγραφών ελληνικής δημοτικής μουσικής της εποχής του και γ) από δικές του καταγραφές δημοτικών τραγουδιών και οργανικών σκοπών που είχαν προηγουμένως ηχογραφηθεί σε δίσκους γραμμοφώνου των 78 στροφών, μέσα από τη σχεδόν διετή συνεργασία του (1934–35) με τη Μέλπω Λογοθέτη-Μερλιέ, ιδρύτρια του Μουσικού Λαογραφικού Αρχείου. Όσα θέματα δεν είναι δανεισμένα από την ελληνική παράδοση είναι δημοτικοφανείς επινοήσεις του συνθέτη, κατά το πρότυπο αντίστοιχων θεματικών κατασκευών από τον Βέλα Βαρτόκ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της τελευταίας κατηγορίας είναι ο *Θεσσαλικός* (Σειρά Ι, αρ. 12).

Η συνεργασία του Σκαλκώτα με την Πολυξένη Ματέυ (1902–1999), εξέχουσα προσωπικότητα της μουσικής παιδαγωγικής και του χορού στην Ελλάδα, έγινε αφορμή για να προστεθεί στην εργογραφία του συνθέτη όχι μόνο το πιανιστικό έργο *Η γη και η θάλασσα της Ελλάδας* (1948, σε έξι μέρη), αλλά και δύο παράγωγα αυτού: η ενορχηστρωμένη εκδοχή των τεσσάρων πρώτων μερών του έργου, σε μία μικρή χορευτική σουίτα υπό τον τίτλο *Τέσσερις Εικόνες* (1948–49), αλλά και το πρόπλασμα για τη δημιουργία του μεγάλου λαϊκού μπαλέτου *Η θάλασσα* (1949). Ήδη στην πιανιστική εκδοχή του 1948

συναντούμε δύο επί μέρους τίτλους: α) *Η τράτα* και β) *Ο χορός των κυμάτων*. Ο συνθέτης ενθουσιάστηκε με το θέμα και συνέχισε την κατ' ανάθεση σύνθεση ενός καθαρά «θαλασσινού» μπαλέτου μεγάλης πνοής που αποτελείται από ένδεκα συνολικά μέρη και το οποίο δεν είχε ποτέ μέχρι σήμερα την τύχη να παρουσιαστεί χορογραφημένο στην ολότητά του, παρά μόνο σε μορφή συμφωνικής σουίτας για μεγάλη ορχήστρα. Λίγους μήνες πριν από τον αδόκητο χαμό του (Σεπτέμβριος 1949), ο Σκαλκώτας πρόλαβε να ακούσει να εκτελούνται μόνο τρία από τα ένδεκα μέρη του έργου, επεξεργασμένα από τον ίδιο για μικρή ορχήστρα. Τα τρία αυτά μέρη πρωτο-παρουσιάστηκαν υπό τη διεύθυνση του συνθέτη και αρχιμουσικού Κωνσταντίνου Κυδωνιάτη (1908–1996) στις 31 Ιουλίου 1949, σε μία μουσικοχορευτική εκδήλωση της Σχολής Ματέυ στο πλαίσιο της Ναυτικής Γιορτής της Αίγινας που διοργανώθηκε από την Περιηγητική Λέσχη. Η χορογραφία στην *Τράτα* και στον *Χορό των κυμάτων* ήταν της Υβόννης ντε Κίρικο, ενώ το *Νυκτερινό* παρουσιάστηκε ως ενδιάμεσο ορχηστρικό μέρος.

Στο αυτόγραφο εισαγωγικό σημείωμα της *Θάλασσας* (με ημερομηνία 29 Ιουνίου 1949) ο συνθέτης αναφέρει επηραυστικά για την *Τράτα*: «Η θάλασσα κοπάζει, η Φύση σε λίγο γαληνεύει – μιά τράτα τών ψαράδων που τραγουδάνε τόν φέρνει [τόν πρωταγωνιστή – έναν ναύτη] σε άλλη πραγματικότητα», αφού είχε προηγηθεί ο *Χορός των κυμάτων* που περιγράφει μια τρικυμία, όπου «η θάλασσα όργιάζει κι [ό ναύτης] ακούει τὰ κύματα νὰ χορεύουν μέσα σε μιά σκοτεινή νύχτα».

Η *Σουίτα αρ. 1* για μεγάλη ορχήστρα (1929/1935) αποτελεί έναν μύθο στην εργογραφία του Σκαλκώτα. Είναι γνωστό πως όταν ο συνθέτης εγκατέλειψε το Βερολίνο, γύρω στον Μάρτιο του 1933, άφησε πίσω του περίπου 70 χειρόγραφα έργων του, νομίζοντας ότι η επιστροφή του στην Αθήνα θα ήταν προσωρινή. Ανάμεσα σε αυτά τα χειρόγραφα βρισκόταν και αυτό της Σουίτας αρ. 1. Θέλοντας λοιπόν να αναπλάσει την παρτιτούρα ενός ώριμου έργου της περιόδου των σπουδών του στην τάξη του Arnold Schoenberg, την

ξανάγραψε από μνήμης έξι χρόνια αργότερα! Δεν είμαστε σε θέση να κάνουμε σήμερα τη σύγκριση με την αρχική παρτιτούρα· όπως και να έχει, όμως, η ανασύσταση του έργου, δεδομένης της πυκνότητας και της πολύπλοκης υφής του, αποτελεί έναν άθλο για τον συνθέτη, όσο εκπληκτική μνήμη και να διέθετε.

Στον σύντομο πρόλογο του για το έργο αναφέρει:

«Την *Σουίτα* αυτή την έγραψα στά 1929 εις τὸ Βερολίνον. Είναι σὲ ἕξι μέρη: *Ouverture*, *Tema con Variazioni*, *Marsch*, *Romance*, *Siciliano-Barcarole* καὶ *Rondo-Finale*. Τὰ μέρη αὐτὰ συνδέονται μουσικῶς καὶ θεματικῶς ἐξ ἴσου ὅπως καὶ τὸ καθένα ξεχωριστὰ. Ἡ μορφή ὅλου τοῦ ἔργου είναι συμφωνική. Ἡ δωδεκάφθογγος ἄρμονία κυριαρχεῖ εις ὅλα τὰ μέρη καὶ είναι αὐστηρὰ συνδεδεμένη μετὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν θεμάτων. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλα ἔργα (καὶ μάλιστα ἑπταφθόγγου ἄρμονίας) ἐδῶ ἀποφεύγονται [sic] αἱ ἄρμονικαὶ μεταφοραί. Ἡ συχνὴ ἐπανάληψις

τῶν ἰδίων ἁρμονικῶν στοιχείων, νομίζω ὅτι δίδει εις τὸν ἀκροατὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ συλλάβῃ εὐκολώτερον τὴν μουσικὴν ἔννοιαν τοῦ ἔργου, τὴν ἁρμονικὴν καὶ τὴν θεματικὴν. Ἡ *Σουίτα* αὐτὴ είναι τὸ πρῶτό μου ἔργο γιὰ μεγάλην ὀρχήστρα εις δωδεκάφθογγον ἁρμονίαν, ἡ ὅψις τῆς παρτιτούρας είναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαφανής, τὸ ἄκουσμά της ἔρχεται ἀπὸ ἕνα νέον κόσμον, μιὰν ἄλλη σφαῖρα. Κάθε ρωμαντικό, λυρικό ἢ δραματικό στοιχεῖο δὲν ζητεῖ νὰ δώσει εις τὸν ἀκροατὴν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀπόλυτον μουσικὴν.»

Η πρώτη εκτέλεση του έργου έγινε αρκετά χρόνια μετά από τον θάνατο του συνθέτη, στις αρχές της δεκαετίας του 1970 στο Birmingham, από τη City of Birmingham Symphony Orchestra, υπό τη διεύθυνση του Marius Constant.

Γιάννης Σαμπροβαλάκης

Athens State Orchestra

Photo: Nikos Krikellis

The Athens State Orchestra (ASO) is Greece's leading symphony orchestra. Founded in the late 19th century as the Athens Conservatory Symphony Orchestra, it has had various names and taken many forms. It gave its first concert as the Athens State Orchestra on 28 February 1943. Since its formation, the orchestra has offered Greek audiences the opportunity to acquaint themselves with international masterworks while also championing Greek composers and compositions. A consistent presence on the Greek cultural scene, the orchestra gives over 50 concerts a year in Athens and other cities around Greece, as well as at prestigious venues and festivals abroad. The Orchestra also runs a significant social and educational programme throughout Greece. Over its long history, the ASO has been conducted by

eminent maestros including Richard Strauss, Clemens Krauss, Felix Weingartner, Hans Knappertsbusch, Bruno Walter, Dimitri Mitropoulos, Eugen Jochum, Igor Markevitch, Lorin Maazel, Yuri Temirkanov, Michel Plasson, Vladimir Ashkenazy, Vladimir Fedoseyev and Christoph Eschenbach. It has also collaborated with outstanding soloists, including Arthur Rubinstein, Wilhelm Kempff, Alfred Cortot, Fritz Kreisler, Jacques Thibaud, Pablo Casals, Mstislav Rostropovich, Alfred Brendel, Daniel Barenboim, Martha Argerich, Elisabeth Leonskaja and Leonidas Kavakos. Stefanos Tsialis served as artistic director and principal conductor of the Athens State Orchestra from 2014 until 2020. Loukas Karytinis succeeded him as artistic director in October 2020.

www.koa.gr

Stefanos Tsialis

Photo: Maria Grammatikou

Stefanos Tsialis was chief conductor and artistic director of the Athens State Orchestra from 2014 to 2020. He was born in Hermoupolis, Greece, in 1964. Following studies in Thessaloniki, Copenhagen and Vienna, he served, *inter alia*, as deputy artistic director and principal conductor of the Meiningen State Theatre (2005–09) and as artistic director of the Gotha Thuringian Philharmonic Orchestra (2009–13). He regularly collaborates with the Qatar Philharmonic Orchestra, the Hamburg Symphony Orchestra, and the Saarland State and Thuringia Philharmonic Orchestras. Stefanos Tsialis has worked with almost 90 orchestras worldwide, including the Aarhus, Stavanger, Montreal, Winnipeg and Berlin Symphony Orchestras; the Copenhagen, Slovenia, Bucharest, Dortmund, Nuremberg and Stuttgart Philharmonic Orchestras; the Vienna Tonkünstler Orchestra; the Orchestra del Teatro Comunale di Bologna; the orchestra of the Teatro Massimo Vincenzo Bellini and Orchestra Haydn of Bolzano; the Weimar State Orchestra, and the MDR Leipzig Radio Symphony Orchestra.

www.stefanos-tsialis.de

Nikos Skalkottas was the foremost Greek composer of the 20th century, and his *36 Greek Dances* is undoubtedly the most popular work of Greek art music today and a monument to the nation's rich cultural heritage. *The Sea* describes the experiences of a trawler on waters both calm and stormy, while the *Suite No. 1* is a cornerstone of Skalkottas' symphonic output that balances the worlds of atonality and neoclassicism. The piece was amongst manuscripts Skalkottas left behind in Berlin in 1933, and he later reconstructed it from memory. The first volume in this series from the Athens State Orchestra (8.574154) was considered 'a revelation' by *ClassicsToday.com*.

Nikos
SKALKOTTAS
(1904–1949)

Dance of the Waves

1–12	36 Greek Dances for orchestra, AK 11, Series I (1931–35)	25:28
13–15	The Sea , folk ballet. Three excerpts for chamber orchestra from AK 14 (1949)*	12:18
16–21	Suite No. 1 for large orchestra, AK 3a (1929/1935)*	35:10

***WORLD PREMIERE RECORDING**

Athens
State
Orchestra

Athens State Orchestra
Stefanos Tsialis

Κρατική
Ορχήστρα
Αθηνών

A detailed track list can be found on page 2 of the booklet.

Recorded: 18–19 **1–12**, 20–23 **16–21** and 24–25 **13–15** July 2019 at Christos Lambrakis Hall, Megaron, Athens, Greece • Producer: Aliko Fidetzis • Engineers: Holger Busse (Genuin Classics), Panagiotis Chountas and Lazaros Karagiannis (Soundtopia) • Editor: Holger Busse (Genuin Classics)
Booklet notes: Yannis Samprovalakis • English translation: Helena Grigorea
Publishers: G. Schirmer, Inc. **1 2 5–8 10 11 16–21**, Universal Edition AG **3 4 9 12**, Hellenic Music Centre **13–15** • Cover image by rabbit75_ist (iStockphoto.com)

© & © 2021 Naxos Rights (Europe) Ltd • www.naxos.com